

РЕШЕНИЕ

№ 2756

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1680** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], представлявано от управителя В. М. Л., действащ чрез пълномощника си И. Й., представляван от адв. Я. Я., против Решение от 24.01.2022 г., постановено по НАХД № 14968/2021 г. на Софийския районен съд, НО, 99-ти състав, потвърждаващо Наказателно постановление № 42-0002439/14.09.2021 г., издадено от Директор на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на касатора на основание чл. 96г, ал. 1, предл. второ от Закона за автомобилните превози е наложена имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл. 7а, ал. 2, предл. 2 от с.з.

В жалбата се поддържа становище за неправилност на въззивното решение, като се твърди, че никой в дружеството не е разпореждал да се извършва превоз от водачи, които не отговарят на теста за психологическа годност. Нямащо също така доказани действия на служител от дружеството, от които да се установи, че дружеството е допуснало извършване на такъв превоз. Изложени са съображения, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Липсвало пълно фактическо описание на нарушението. Иска се отмяна на обжалваното решение. Не се претендират разноски.

В съдебно заседание касаторът не е представяван.

Ответникът по касация – Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ не е представяван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, след съвещание приема следното:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активнелегитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Районният съд е проверил описаните в АУАН и в наказателното постановление фактически обстоятелства, приемайки, че административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана законосъобразно.

Установено е, че на 27.11.2020 г. касаторът е извършил международен превоз на товари в Република Италия, осъществен с превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] , управлявано от водача С. С., който не притежавал валидно удостоверение за психологическа годност. При извършена тематична проверка от служители на РД „АА“, било установено, след справка в регистъра на психологическите изследвания, че за водачът няма издадено удостоверение за психологическа годност.

Съгласно чл. 7а, ал. 2 лицензираните превозвачи, лицата по чл. 24е и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Няма спор между страните, че касаторът е лице, притежаващо лиценз за Общността № 12345, валиден до 31.09.2024 г.

Цитираната разпоредба предвижда, че превозите могат да се осъществяват само от водачи, които наред с останалите изисквания, отговарят и на тези за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

По силата на чл. 58, т.3 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари /приета на основание чл. 7, ал.3 от ЗАВП/, водачът на превозно средство, извършващо международни превози на пътници и товари, трябва да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл.152, ал.1, т.2 от ЗДВП . Съобразно нормата на чл.152, ал.1, т.2 от ЗДВП и изискванията на издадената въз основа на нея Наредба № 36 от 15.05.2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологически изследвания на водачите на МПС, и по-специално чл. 1, ал.1, т.4 от Наредбата, предвиждат, че водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари следва да притежават издадено и валидно Удостоверение за психологическа годност към момента на осъществяване на съответния превоз. Съгласно чл. 96 г, ал. 1, предл. 2 от ЗАВП, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се

наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.

Както беше посочено, цитираната разпоредба установява задължение за лицензирания превозвач, какъвто е санкционираното дружество, да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията на психологическа годност. От събраните в административнонаказателното производство доказателства е видно, че С. С., водач на товарен автомобил, собственост на дружеството, е осъществил превоз, без да притежава удостоверение за психологическа годност. Като е допуснало превоз на товар от водач, който няма това удостоверение, дружеството е извършило посоченото в НП нарушение.

Следва да бъде съобразено, че нормата на чл. 7а, ал. 2 от ЗАВП, въвежда императивно изискване за осъществяване на превози само от водачи, притежаващи психологическа годност. Обстоятелството, че в НП не е направена препратка към съответните наредби, регламентиращи изискванията за психологическа годност, както и условията и реда за провеждане на психологически изследвания, не е от значение за правната квалификация на установеното нарушение, тъй като в чл. 7а, ал. 2 е посочено ясно изискването за психологическа годност на водачите. В тази връзка възраженията за непълно описание на фактическата обстановка и за несъответна правна квалификация се явяват неоснователни.

Неоснователно е възражението за това, че дружеството или негов служител не е разпоредил да се извърши превоз с водач, който не притежава удостоверение за психологическа годност. Отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна, поради което липсата на фактически установявания относно това, дали конкретно лице е разпоредило превоза, са ирелевантни.

В обобщение, съдът намира, че издаденото НП не страда от посочените в жалбата пороци, и като е достигнал до същия правен извод, съставът на въззивния съд е постановил едно правилно решение. Не са налице касационни основания, поради което жалбата се явява неоснователна.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 24.01.2022 г., постановено по НАХД № 14968/2021 г. на Софийския районен съд, НО, 99-ти състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.